

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

Αμφίβια

Αλεξάνδρα

Δηλώνει αρομάντικ,
ανίκανη να ερωτευτεί.
Πηγαίνει σχολείο
στην Γκράβα, τις νύχτες
φτιάχνει νοερά λίστες
με συμφορές και
τη στοιχειώνει
ένα μυστικό τραύμα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

1

ΦΕΡΝΕΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ εκείνη την ταινία. Όταν την είχε δει (τον χειμώνα της πρώτης λυκείου πρέπει να ήταν, λίγο μετά τις γιορτές), την είχε βρει βαρετή και κάποια σημεία τα πήγε στο γρήγορο. Έναν χρόνο μετά, η γνώμη του δεν έχει αλλάξει. Είναι μια βαρετή ταινία, πάει και τελείωσε. Όμως τη σκέφτεται συχνά.

Είναι η ιστορία ενός τύπου που πηγαίνει ολομόναχος σε μια ερημιά και γλιστρά σε μια χαράδρα. Σε μια ρωγμή, πιο σωστά. Σε μια στενή σκοτεινή ρωγμή ενός μεγάλου βράχου. Στην αρχή λες εντάξει, δε χάθηκε ο κόσμος, αρκεί να σκαρφαλώσει πάνω. Μαζί του, όμως, έχει πέσει μια πέτρα και του έχει σφηνώσει το χέρι στον βράχο. Δεν μπορεί να το ελευθερώσει με τίποτα, όσο κι αν προσπαθεί. Και προσπαθεί πολύ, πέντε ολόκληρες μέρες το παλεύει, εκατόν είκοσι εφτά ώρες, για την ακρίβεια. Αυτός είναι ο τίτλος της ταινίας: *127 ώρες*. Παίζει ο Τζέιμς Φράνκο, που έκανε τον κακό στα παλιά *Σπάνιτερμαν*.

Το φαντάζεσαι; Ένα τόσο δα πραγματάκι, μια χαζή πέτρα, να σε έχει φυλακίσει και να σου ρουφάει τη ζωή. Στιγμή με τη στιγμή, λεπτό με το λεπτό, ώρα με την ώρα. Τελικά το παίρνει απόφαση ότι δεν παίζει να βγει ζωντανός από εκεί μέσα. Νερό, φαγητό τέλος. Να τον βρουν αποκλείεται. Δεν είχε πει σε κανέναν πού θα πήγαινε και το κινητό του

δεν έχει σήμα και μπαταρία. Α, και επίσης, ο σκηνοθέτης κάνει ένα ειδικό πλάνο για να απελπιστεί ακόμα και ο πιο χαζοχαρούμενος θεατής: Η κάμερα υψώνεται, βγαίνει από εκείνο το λαγούμι και αιωρείται σαν πουλί πάνω από ολόκληρη την περιοχή. Βλέπεις έτσι πως υπάρχουν χιλιάδες τέτοια λαγούμια, χιλιάδες πανομοιότυπες κρύπτες που μέσα τους μπορείς να γλιστρήσεις και να πεθάνεις μόνος και άφαντος, σαν ένα μερμηγκάκι ξεχασμένο από τα υπόλοιπα μερμηγκάκια. Αν λοιπόν θέλεις να ζήσεις, μερμηγκάκι, πρέπει να κάνεις κάτι πολύ δραστικό. (Με drone πρέπει να το τράδηξαν αυτό το πλάνο.)

Τι κάνει λοιπόν ο φίλος μας: Βγάζει από την τσέπη έναν σουγιά και, χριτς χριτς, κόβει το χέρι από τον καρπό και κάτω. Ελευθερώνεται δηλαδή, αλλά η παλάμη μένει εκεί, σφηνωμένη στον δρόχο. Έπειτα τυλίγει την πληγή με την μπλούζα του, σκαρφλώνει πάνω και αρχίζει να τρέχει. Επιτέλους, πριν πεθάνει από την αιμορραγία, η τύχη τού χαμογελά. Πετυχαίνει μια οικογένεια εκδρομέων, κι έτσι καταφτάνει ένα ελικόπτερο και τον παίρνει. Τη γλιτώνει λοιπόν. Θα ζήσει. Μείον μία παλάμη, βέβαια, αλλά θα ζήσει.

Ο Μάξιμος διάβασε κάπου ότι η ταινία μιλά για το ένστικτο της επιβίωσης και για την απίστευτη δύναμη που κρύβουμε οι άνθρωποι μέσα μας δίχως να το ξέρουμε. Μιλά ακόμα για τη μοναξιά και για την ψευδαίσθηση που έχουμε ότι είμαστε αντάρκεις. Ότι δηλαδή μπορούμε να ζήσουμε χωρίς πάρε δώσε με τους άλλους. Από μακριά κι αγαπημένοι, που λένε.

Και το πιο σημαντικό: Η ταινία βασίζεται σε πραγματική ιστορία. Στ' αλήθεια έγινε όλο αυτό, δεν το κατέδασε ο σεναριογράφος από το κεφάλι του. Μαθαίνουμε, μάλιστα, ότι η ζωή του πραγματικού τύπου έγινε πολύ πιο όμορφη

και συναρπαστική έπειτα από την περιπέτειά του. Τα έφτιαξε με μια κοπέλα, ήρθε πιο κοντά με τους φίλους του, απέκτησε καινούριους...

Γενικά, πάντως, όταν ο Μάξιμος ακούει ότι μια ταινία βασίζεται σε πραγματική ιστορία, χαμογελά ειρωνικά. Γιατί, έλα τώρα... Στις ταινίες τίποτα δεν είναι πραγματικό πραγματικό. Καταρχάς, στην οθόνη βλέπεις έναν τύπο σαν τον Τζέιμς Φράνκο στα νιάτα του ή μια αντίστοιχη τύπισσα. Αυτά τα άτομα δεν έχουν χαζές τρίχες στα χέρια, πλαδαρή κοιλιά και τα λοιπά. Δεν ξυπνούν το πρωί με το μαλλί να πετάει, ούτε και ανακαλύπτουν ένα καινούριο σπυράκι να έχει φυτρώσει στο κούτελο ή κάτω απ' τη μύτη και πρέπει να το σπάσουν με μπαμπάκι μουσκεμένο με οινόπνευμα – αλλά αυτό εκεί, επιμένει, δγαίνει ξανά και ξανά, και μάλιστα τη χειρότερη στιγμή, όταν έχεις, ξέρω γω, σηκωθεί να λύσεις μια άσκηση στη φυσική και τα μάτια όλης της τάξης είναι στραμμένα πάνω σου, και αγχώνεσαι και κάνεις λάθη και η καθηγήτρια σε κοιτά επικριτικά.

Οι ήρωες των ταινιών μένουν σε κουλ σπίτια, που ταιριάζουν απόλυτα με την κουλ προσωπικότητά τους. Σπίτια που, ακόμα κι όταν είναι ασυγύριστα, είναι ασυγύριστα με κουλ τρόπο: ένα ανοιχτό βιβλίο ακουμπισμένο εδώ, ένα πουκάμισο αφημένο εκεί. Δεν έχουν ηλίθια έπιπλα για να χτυπάς το μικρό σου δαχτυλάκι και να χοροπηδάς από τον πόνο. Το πληκτρολόγιο του υπολογιστή τους δεν είναι μέσα στη βρόμα και το σεντόνι τους δεν έχει πάνω τον Μπομπ τον Σφουγγαράκη επειδή το έχουν από τα έξι τους.

Οι ήρωες των ταινιών δεν κάνουν ντροπιαστικά πράγματα. Δεν κλείνονται με τις ώρες στο μπάνιο, ούτε σκρολάρουν σαν στόκερ στο Instagram της κοπέλας που τους αρέσει. Δε μιλούν μόνοι τους μπροστά στον καθρέφτη. Δε ρί-

χνουν χαστούκια στον εαυτό τους αποκαλώντας τον δλάκα και γελοίο. Μιλούν χρησιμοποιώντας πάντα εκφράσεις της μόδας και θρισιές διαλεγμένες με προσοχή, ώστε η ταινία να θεωρηθεί ψαγμένη και όλοι να πουν ότι είναι μέσα στο κλίμα της εποχής. Δε λένε «κουλ» όλη την ώρα. Κουλ λέει η μαμά του Μάξιμου, που βλέπει *Μάστερ Σεφ* και ακούει ακόμη Guns N' Roses.

Και αυτό το φέικ στιλάκι δεν υπάρχει μόνο στις ταινίες. Υπάρχει και στις σειρές και στα βιβλία, ακόμα και στις ιστορίες που σου αφηγείται κάποιος άλλος. Μερικές φορές ακόμα και στις αναμνήσεις σου, στα πράγματα που έζησες και τα φέρνεις στο μυαλό σου αλλαγμένα μπας και σε πάρει ο ύπνος τη νύχτα.

Γι' αυτό λοιπόν ο Μάξιμος δεν παραμυθιάζεται. Ξέρει ότι το είδος του δεν είναι πλασμένο για μια κουλ ζωή. Βαθιά μέσα του το έχει αποδεχτεί. Μόνο να, κάποιες στιγμές σπάει. Κοιτά το ταβάνι και ονειροπολεί, φαντάζεται ότι ζει κάτι όμορφο, έναν μεγάλο έρωτα, μια μεγάλη περιπέτεια. Ότι πρωταγωνιστεί σε μια ιστορία που θα μπορούσε να γίνει ταινία και διώνει κάτι τόσο μεγάλο και σημαντικό, που για χάρη του δέχεται να αποχωριστεί ένα κομμάτι του εαυτού του.

Και έπειτα, όταν το κάνει, νιώθει ξαφνικά ανάλαφρος, λες και αυτό το κομμάτι ήταν που τον κρατούσε φυλακισμένο στη δαρεμάρα και τη θλίψη. Και τώρα που το άφησε πίσω, μπορεί να ζήσει ελεύθερος και, γιατί όχι, ευτυχισμένος. Πώς παράτησε ο άλλος το χέρι του στον δρόμο και σηκώθηκε κι έφυγε; Ε, κάτι τέτοιο.

Αλλά χωρίς τα αίματα, αν γίνεται.

Η ΕΞΩΠΟΡΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΥΚΑΤΟΙΚΙΑΣ κλείνει πίσω της αργά. Η Αλεξάνδρα όμως δεν ξεγελιέται, ξέρεi ότι θα βάλει απότομα γκάζια. Φταίει ο μηχανισμός, που είναι ελαττωματικός. Πότε πότε τον φτιάχνουν, όμως χαλάει ξανά.

Συνεχίζει λοιπόν να βαδίζει στον ίδιο ρυθμό. Πρέπει τη στιγμή ακριβώς που θα ακουστεί ο ήχος του κλεισίματος να βρισκείται στη σωστή πλάκα του πεζοδρομίου. Αν αποτύχει και η πόρτα κλείσει πριν ή μετά, τα πάντα μπορεί να συμβούν. Μπορεί να αρρωστήσει, να την πατήσει αυτοκίνητο, να μην πάρει το proficiency, να γίνει σεισμός, πλημμύρα, πυρκαγιά, να πεθάνει η μαμά της, ο μπαμπάς της, η ίδια.

Το κάνει από τότε που θυμάται τον εαυτό της. Με τη διαφορά πως έχει πια αλλάξει τους όρους του παιχνιδιού. Όσο ήταν μικρή, η αποστολή της ήταν να φτάσει στην τρίτη πλάκα. Όταν αυτό έγινε πολύ εύκολο, άρχισε να το δυσκολεύει. Πήγε στην τέταρτη, στην πέμπτη... Τώρα, στα δεκάξι της πια, πρέπει να φτάσει στην πλάκα νούμερο εφτά. Προσοχή όμως! Δεν έχει δικαίωμα να τρέξει, ούτε και να σταθεί πάνω στην πλάκα και να περιμένει. Ο ρυθμός και η ταχύτητά της οφείλουν να παραμείνουν όπως έχουν. Αλλιώς, θα είναι σαν να κλέβει τον εαυτό της, μα και τις αόρατες δυνάμεις που κυβερνούν το σύμπαν. Και επίσης, θα ήταν απί-

στευτα ντροπιαστικό να καταλάβει ο κόσμος ότι κάνει ακόμη τέτοια παιδαρίσματα.

Η μάνα της την είχε κράξει μια μέρα: «Τι είναι αυτά, βρε, κοτζάμ γυναίκα; Η γιαγιά σου είχε παιδί στα δεκάξι της».

Ναι, τον θείο Τάκη. Μετά έκανε δύο ακόμη αγόρια, τον θείο Γιώργο και τον θείο Νικόλα, έπειτα τη θεία Σωτηρία και στο τέλος την Αγάπη, τη μαμά της Αλεξάνδρας. Σύνολο πέντε! Τώρα η Αγάπη είναι τριάντα εννέα χρονών και διαρκώς στην τσίτα. Θεωρητικά, θα μπορούσε ακόμη να κάνει παιδί –«για φαντάσου να είχα ένα μωρό αδερφάκι» σκέφτεται η Αλεξάνδρα και τη διαπερνά ένα ρίγος–, όμως δυστυχώς ή ευτυχώς, παρότι πήγε σε δεκάδες γιατρούς και μοναστήρια μέσα στα χρόνια, αυτό δε γίνεται. Πάει και τελείωσε, η Αλεξάνδρα είναι μοναχοπαιδί.

Η μαμά της είναι διαχειρίστρια της σελίδας «Ορθοδοξία με πάθος», στο Facebook. Τριάντα πέντε χιλιάδες μέλη, από τις πιο επιτυχημένες στο είδος της. Αφιερώνει άπειρες ώρες εκεί. Είναι ένα λειτούργημα για εκείνη, κάτι σαν ιεροποστολή. Τα πιο ενεργά μέλη κάνουν και συναντήσεις και εκδρομές σε εκκλησίες και μοναστήρια. Στη Νέα Μάκρη, στην Κερατέα, στον Όσιο Λουκά, αλλά και πιο μακριά, μέχρι και στην Τήνο έχουν πάει.

Πριν από λίγο καιρό, έπειτα από έναν έντονο τσακωμό που είχαν μάνα και κόρη με αφορμή μια φούστα που είναι πολύ κοντή, η Αλεξάνδρα μπήκε με ψεύτικο προφίλ στο «Ορθοδοξία με πάθος» και έγραψε χυδαία σχόλια για την αγία Φιλοθέη. Το γεγονός προκάλεσε τεράστια αναστάτωση στα μέλη της ομάδας και η μητέρα της δεν προλάβαινε να απαντά στα οργισμένα σχόλια. Αργά το βράδυ, την είδε να κάθεται ακόμη στην κουζίνα, σκυφτή από τη στεναχώρια, και να γράφει ακατάπαυστα στο κινητό της.

Η Αλεξάνδρα το μετάνιωσε. Διέγραψε το ψεύτικο προφίλ και πήγε να ανάψει ένα κερί στην εκκλησία. Σκέφτηκε να ζητήσει να εξομολογηθεί, όμως ντρεπόταν τον παπά. Τι θα του έλεγε; Φεύγοντας, είχε την εντύπωση πως οι άγιοι στους τοίχους την κοιτούσαν επικριτικά.

Τα καταφέρνει και αυτή τη φορά. Φτάνει στην έβδομη πλάκα ακριβώς τη στιγμή που ακούγεται η πόρτα. Στρίβοντας στη γωνία, δγάζει το κίτρινο αδιάδροχο και το χώνει διαστικά στην τσάντα της. Από κάτω φοράει το κοντό μαύρο μπουφανάκι που αγόρασε από τη Νέα Ιωνία. Έχει καλή αγορά εκεί. Το λέει και η μάνα της, η οποία αγνοεί την ύπαρξη του μπουφάν.

Στο πεζοδρόμιο της Ταϋγέτου, λίγο πιο κάτω από τα Everest, ένα αυτοκίνητο έχει κλείσει τη ράμπα των αναπήρων. Βάζει μηχανικά το χέρι της στην τσάντα. Χαζομάρα της. Αφού δεν έχει τα χαρτιά. Έχει πάψει να τα κουβαλά μαζί της από τη μέρα που την είχε σκυλοδρίσει εκείνο το σκουπίδι. «Να σε δάλω τώρα εγώ να φας το χαρτί, ρε κωλόπαιδο; Που θα απλώσεις χέρι εσύ στο αμάξι μου, γαμώ το σπιτάκι σου...»

Κι όμως, τα δικά της χαρτιά δε γράφουν κάτι προσβλητικό σε στίλ «*Είμαι γάιδαρος και παρκάρω όπου βρω*». Έχουν μονάχα ένα παιδί σε αμαξίδιο και από κάτω: «*Γιατί δε με αφήνετε να πάω στο σχολείο;*». Την εικόνα τη βρήκε στο Pinterest, τη φράση τη σκέφτηκε μόνη της. Και πήγε και το έβγαλε σε διακόσια αντίγραφα. Οι περισσότερες φωτοτυπίες δρίσκονται ακόμη στο συρτάρι της. Ίσως κάποτε να ξεφοδηθεί και να ξαναρχίσει.

Το παιχνίδι με την εξώπορτα δεν είναι το μοναδικό παιδικό έθιμο που εξακολουθεί να τηρεί. Παράδειγμα: Πριν κοιμηθεί, συνηθίζει να μετρά συμφορές και να φτιάχνει νοερά λίστες:

- Δέκα σούπερ ντροπιαστικές εμπειρίες.
- Οι δώδεκα μεγαλύτεροι φόβοι μου.
- Τα επτά πράγματα για τα οποία μετανιώνω πιο πολύ.
- Οι πέντε χειρότερες στιγμές της ζωής μου.

Πέντε: Τότε που με είχε ξεφτιλίσει ο Ανδρούτσος στη γεωμετρία. Τέσσερα: Όταν νόμιζα ότι είχαν ξεχάσει να με πάρουν από το πάρτι της Σίλιας στην τρίτη δημοτικού. Τρία: Όταν μου ήρθε περίοδος στην εκδρομή στο Νομισματικό Μουσείο και μετά μου χύθηκε η πορτοκαλάδα στην μπλούζα. Δύο: Η κηδεία της γιαγιάς Ελευθερίας.

Ένα: Τα σκηνικά με τον Σίγμα.

(Τα υπόλοιπα αλλάζουν θέσεις ή φεύγουν και τα αντικαθιστούν άλλα. Αυτό όμως μένει πάντα εκεί, αμετακίνητο, στην κορυφή κάθε λίστας.)

Η Αλεξάνδρα φοβάται ότι το βάρος των μυστικών της παραείναι μεγάλο για να συνεχίσει να το αντέχει. Τα παιδιά από το σχολείο δεν ξέρουν ότι τις Κυριακές, όταν δεν μπορεί να το αποφύγει, πηγαίνει στην εκκλησία. Ούτε και ότι τις Πέμπτες το απόγευμα βρίσκεται για μιάμιση τουλάχιστον ώρα στο κατηχητικό του Αγίου Ελευθερίου. Κάνει παραδοσιακούς χορούς και μαθαίνει για τις ζωές των αγίων. Αγαπημένη της αγία είναι η αγία Παρασκευή. *By far*.

Γεννήθηκε στη Ρώμη, όπου η Αλεξάνδρα θέλει κάποτε να πάει. Έπειτα, ήταν και αυτή μοναχοπαίδι, πράγμα που δε συνηθιζόταν τότε, άρα απλά οι γονείς της, όμοια με τους γονείς της Αλεξάνδρας, δεν μπορούσαν να κάνουν άλλα παιδιά. Σε ηλικία 20 ετών η αγία Παρασκευή—που τότε ήταν ακόμη σκέτη Παρασκευή—έμεινε ορφανή και τότε πούλησε τα πάντα και έδωσε τα χρήματα σε φτωχούς και ασθενείς. Ο αυτοκράτορας το έμαθε και της είπε «Τι είναι αυτά, ρε; Ή γίνεσαι μια σωστή ειδωλολάτρισσα και ζεις τη ζωού-

λα σου με γλέντια και κραιπάλες ή σε σκοτώνω με βασανιστήρια που όμοιά τους δεν έχει δει ανθρώπου μάτι». (Να σημειωθεί αυτό με το μάτι.) Η Παρασκευή δε μάσησε, κι έτσι ο αυτοκράτορας έδωσε διαταγή να της φορέσουν μια πυρακτωμένη περικεφαλαία, αλλά εκείνη δεν έπαθε τίποτε, και τότε της έκαναν και διάφορα άλλα, και τελικά την έβαλαν σε ένα μεγάλο καζάνι με καυτό λάδι. Η Παρασκευή παρέμενε ζωντανή. Έκπληκτος ο αυτοκράτορας, πήγε κοντά για να δει και η ζέστη από το καζάνι τον τύφλωσε. Η Παρασκευή τον λυπήθηκε και τον θεράπευσε με τρόπο θαυματουργό, κι έτσι εκείνος την άφησε να επιστρέψει στην ακτιβιστική της δράση και διέταξε να μην την ενοχλήσει ποτέ κανείς. Όταν όμως εκείνος πέθανε, ο επόμενος αυτοκράτορας την αποκεφάλισε με συνοπτικές διαδικασίες. Τώρα η αγία Παρασκευή θεωρείται προστάτιδα των ματιών και των οφθαλμιάτρων.

Τη θυμάται καλά εκείνη τη μέρα που διάβασαν τον βίο της. Πέμπτη δημοτικού πήγαινε, ήταν μερικούς μήνες μετά από το πρώτο σκηνικό με τον Σίγμα. Έξω έβρεχε και μπουμπούνιζε, και ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Κασσιανή και ήθελε να το φωνάζουν Κάσση και τώρα έχει μετακομίσει στην Πετρούπολη φοβόταν και της είχε πιάσει το χέρι. Και επειδή η Κάσση είχε φάει πριν ένα σάντουιτς, το χέρι της Αλεξάνδρας μύριζε έπειτα τυρί γκούντα.

Τα παιδιά από το κατηχητικό είναι και αυτά μακριά νυχτωμένα σε ό,τι αφορά την πραγματική Αλεξάνδρα. Αποκλείεται π.χ. να τους περνά από το μυαλό ότι έχει φασωθεί με τρία διαφορετικά αγόρια. Με τον Κωνσταντίνο από τα αγγλικά πέρσι την άνοιξη, με έναν που τον φωνάζουν Ρόμπερτ τον προηγούμενο μήνα και πρόσφατα με τον Μανια-

δάκη από το Β3, στις τουαλέτες των κοριτσιών, στο σχολείο.

Αν το μάθαινε η μάνα της, παίζει να την πήγαινε για εξορκισμό.

Κανείς από τους τρεις δεν της άρεσε ιδιαίτερα.

Τότε γιατί το έκανε;

Ίσως γιατί δεν ξέρει να λέει όχι.

Και παραλύει όταν κάποιος απλώνει τα χέρια του στο σώμα της.

Μπορεί όμως απλά να είναι από τη φύση της αμαρτωλή.

Πρέπει να αλλάξει δρόμο σήμερα κιόλας, τούτη εδώ τη στιγμή. Δε λέει να βασανίζεσαι αιώνια στην κόλαση επειδή δεν μπορείς να πεις όχι στον Μανιαδάκη. Υπάρχει όμως κόλαση; Υπάρχει παράδεισος; Ή ό,τι βλέπουμε γύρω μας αυτό είναι, και από εκεί και πέρα τίποτα;

Η Αλεξάνδρα θα ήθελε πολύ να υπάρχει παράδεισος για να πάει εκεί όταν πεθάνει. Απλά να μην είναι υποχρεωμένη να φοράει χλαμύδα και σανδάλια.

Η μάνα της αγνοεί τόσα πολλά... Δε βλέπει ούτε καν όσα βρίσκονται μπροστά στη μύτη της. Λες και ο ατμός από το καζάνι της αγίας Παρασκευής έκαψε και τα δικά της μάτια, και απλά δεν το έχει πάρει ακόμη πρόφα. Ας πούμε, δεν ξέρει ότι η κόρη της έχει μία ακόμη τρύπα πάνω πάνω στο δεξί της αυτί. Και δεν είναι ότι την κρύβει και τόσο καλά, κάποιες φορές ξεχνιέται και πιάνει τα μαλλιά της. Η Βίβιαν της την έκανε, στις τουαλέτες, με μια δελόνα που την είχε κάψει με τον αναπτήρα για να την απολυμάνει. Πόνεσε λιγάκι.

Καλά, ο πατέρας της αγνοεί τα πάντα. Αν τον ρωτήσουν «τι τάξη πάει η κόρη σου;», παίζει να μην ξέρει τι να απαντήσει.

Ο πατέρας της τυπικά είναι υδραυλικός, παίρνει όμως εργολαβικά όλων των ειδών τις δουλειές. Βαψίματα, πλακάκια, ανακαινίσεις, ξυλουργικά. Και συνήθως βάζει άλλους να τις κάνουν. Όταν είναι στο σπίτι, μιλάει ελάχιστα. Όλη τη βαβούρα την κάνει η γυναίκα του. Συνήθως θα τον δεις να κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας και να τρώει ηλιόσπορο χαζεύοντας στη μικρή τηλεόραση που έχουν εκεί. Το γιατί δεν πηγαίνει στο σαλόνι όπου υπάρχει η κανονική τηλεόραση παραμένει μυστήριο. Όταν επιτέλους σηκώνεται για να πάει για ύπνο, υπάρχουν παντού φλούδια.

Η Αλεξάνδρα θυμάται μια εποχή, χαμένη κάπου μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας, στην οποία ο μπαμπάς της ήταν ξετρελαμένος μαζί της. Έπαιζαν μαζί όλη τη μέρα, πήγαιναν βόλτες και την έλεγε λουλούδι μου και προγκίπισσά μου. Αυτή η εποχή πάει, έσθησε, την κατάπιε το φίδι του χρόνου.

Ακόμα ένα μυστικό: Η Βίβιαν είναι μπαϊσέξουαλ. Πριν λίγες μέρες, λοιπόν, έπεισε την Αλεξάνδρα να φιληθούν, ώστε να δοκιμάσει και εκείνη. Δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο. Ούτε όμως και με τον Κωνσταντίνο, τον Ρόμπερτ και τον Μαγιαδάκη ήταν. Μήπως λοιπόν είναι απλώς αδιάφορη; Μήπως να ξανασκεφτεί την παλιά της απόφαση να γίνει καλόγρια όταν θα μεγαλώσει;

Θα ήθελε τόσο πολύ να μην είχε γεννηθεί κορίτσι. Όλα τότε θα ήταν πολύ εύκολα, παιχνιδάκι σχεδόν. Σε κάθε τομέα. Ή, έστω, να μπορούσε να κάνει ό,τι και ο Τζο από τα αγγλικά. Εντάξει, τραβάει ζόρια ο Τζο με τους διάφορους ηλίθιους και επίσης κάποιες φορές ο κορσές που φοράει στο στήθος του κόβει την ανάσα, όμως οι γονείς του το έχουν δεχτεί μια χαρά και τον στηρίζουν, κι έτσι είναι πολύ

καλύτερα τώρα απ' ό,τι πριν που λεγόταν Μάγια και ήταν φουλ σπαστικιά.

Όπως και να έχει, η Αλεξάνδρα δεν μπορεί να ακολουθήσει το παράδειγμα του Τζο. Στη σκέψη και μόνο, η θηλυκή της φύση αντιδρά σαν μια μυγιάγγιχτη τίγρη που δε σηκώνει και πολλά πολλά. Πάει και τελείωσε, είναι κορίτσι, πρέπει να το αποδεχτεί. Και, δυστυχώς, φαίνεται πως της αρέσουν κυρίως τα αγόρια. Αν και αυτό παίζει να είναι στο μυαλό της, να της έχει επιβληθεί από την κοινωνία. Έτσι υποστηρίζει η Βίβιαν.

Γαμώτο.

Γιατί να είναι όλα τόσο μπερδεμένα;

Δεδομένων των συνθηκών, το καλύτερο για εκείνη θα ήταν να είναι ασέξουαλ. Δηλαδή, να μην της αρέσει γενικά το σεξ, να μη θέλει καν να κάνει. Αυτό σημαίνει ασέξουαλ, της το είπε η Βίβιαν και το διασταύρωσε και μόνη της στο ίντερνετ. Όμως είναι εκτός συζήτησης. Την αγχώνει μεν η ιδέα, αλλά θέλει πολύ να κάνει. Συνεπώς το σεξ τής αρέσει. Τους ανθρώπους είναι που δεν μπορεί.

Παίζει λοιπόν πολύ σοβαρά να είναι αρομάντικ. Ο ορισμός που έχει η Wikipedia της ταιριάζει μια χαρά, άνετα μπορεί να δει τον εαυτό της εκεί μέσα.

Aromantic: «Τα άτομα, ανεξαρτήτως φύλου, που δε νιώθουν –ή νιώθουν ελάχιστα– ρομαντική έλξη προς άλλα άτομα».

Που δεν ερωτεύονται, με λίγα λόγια. Σωστά; Κι όταν δεν ερωτεύεσαι, δεν έχεις ανάγκη να πιάσεις το χέρι του άλλου, ή να φροντίζεις να είσαι στο οπτικό του πεδίο στα διαλείμματα και γενικά να κάνεις τις βλακείες που κάνουν οι ερωτευμένοι. Πας και φασώνεσαι με τον Μανιαδάκη, το κάνετε κιόλας κάποια στιγμή και ξεμπερδεύεις.

Ξέχασε να δάλει οινόπνευμα για να μη μολυνθεί η τρύπα στο αυτί της. Να θυμηθεί να το κάνει μετά το σχολείο.

Εννοείται ότι οι γονείς της δεν ξέρουν ούτε και για τον Σίγμα. Έχει δρεθεί αρκετές φορές στο τσακ να τους το ξεφουρνίσει, όμως φοβάται ότι δε θα την πιστέψουν. Και να την πίστευαν, βέβαια, το ξέρει, εκείνη θα κατηγορούσαν.

Και η ίδια, κάποιες φορές, τον εαυτό της κατηγορεί.

Τον τελευταίο καιρό σκέφτεται να αφιερώσει τη ζωή της σε κάτι μεγάλο. Σε έναν ευγενικό σκοπό. Να βοηθά άπορα παιδιά, ας πούμε. Ή παιδιά που έχουν υποστεί μπούλινγκ. Να κάνει κάτι για τα ασυνόδευτα προσφυγόπουλα. Για τα παιδιά που διώνουν την απόρριψη για τους χι λόγους. Ίσως όμως να αφιερωθεί σε κάτι ακόμη μεγαλύτερο: Να γίνει μία ακτιβίστρια για τη σωτηρία του πλανήτη. Να κάνει ένα επιτυχημένο account στο Tik Tok και να ανεβάζει βίντεο. Να ευαισθητοποιήσει τον κόσμο για την κλιματική αλλαγή, για τους κινδύνους που απειλούν τη βιοποικιλότητα και όλα αυτά.

Έχει σκεφτεί να ζητήσει βοήθεια από ένα διάσημο πρόσωπο. Από τη Μαίρη Κυριακοπούλου, για παράδειγμα, την παρουσιάστρια της αγαπημένης εκπομπής της μάνας της *Μεσημέρι με τη Μαίρη*. Η Μαίρη –έτσι τη λέει η μάνα της, λες και είναι κολλητάρια– έχει αλλάξει πολύ τελευταία. Παλιότερα κακάριζε όλη την ώρα και είχε ένα ειδικό δεκαπεντάλεπτο στην εκπομπή της στο οποίο έκραζε διάφορα κακοντυμένα άτομα. Έδειχνε ένα μικρό βίντεο ή μια φωτογραφία και το στόμα της πήγαινε ροδάνι. Τώρα έχει γίνει πολύ ευαισθητοποιημένη και δε διστάζει να ξεμπροστιάζει όποιον μιλάει προσβλητικά για κάποια μειονότητα ή για τις γυναίκες και τα λοιπά, όσο διάσημος και αν είναι. Μέχρι

και η μάνα της το πρόσεξε. «Το παρακάνει τελευταία η Μαίρη» την άκουσε να μουρμουρίζει μια μέρα. Αν λοιπόν η Αλεξάνδρα βγει στην εκπομπή της, ή έστω αν η Μαίρη αναφέρει κάτι στον αέρα, το πρότζεκτ της για τη σωτηρία της Γης ή των θυμάτων του μπούλινγκ θα αποκτήσει αμέσως τεράστια δημοσιότητα.

Καλύτερα όμως να στραφεί σε κάποιο νεότερο άτομο. Σε μία διάσημη τικτόκερ ή γιουτιούμπερ. Κάτι τέτοιο θα βοηθούσε πολύ το σχέδιό της. Θα έκαναν εγγραφή στο κανάλι της δεκάδες χιλιάδες άτομα. Έχει ήδη φτιάξει ένα, στο YouTube. Για την ώρα δεν έχει ανεβάσει τίποτα και φυσικά έχει μηδέν ακόλουθους. Σε κάθε περίπτωση όμως, είναι ένα πρώτο δήμα.

Τέρμα οι σκέψεις. Έχει πια φτάσει.

Το σχολείο της δρίσκεται στο σχολικό συγκρότημα της Γκράδας. Σύμφωνα με τη Μαραγκού, τη φιλόλογο, η λέξη είναι αρβανίτικη και σημαίνει γκρεμός ή χαράδρα. Αρκετά ταιριαστό για ένα σχολείο.

Κολλητά στο συγκρότημα υπάρχει ένας στίβος και αμέσως μετά το δημοτικό κολυμβητήριο, στο οποίο η Αλεξάνδρα πήγαινε στην πρώτη γυμνασίου, αλλά σταμάτησε επειδή η κοιλιά της δεν ήταν πλάκα και ντρεπόταν. Και πίσω από το κολυμβητήριο υψώνεται ένας απότομος βράχος. Αράζουν συχνά εκεί πάνω με τη Βίβιαν. Από αυτόν τον βράχο δγήκε η ονομασία.

Στον κεντρικό διάδρομο, κολλητά με τα κάγκελα που χωρίζουν τα σχολεία από τον στίβο (όπου πέντε έξι μεσήλικες δρομείς ήδη κάνουν στροφές σαν ιδρωμένα χάμστερ) υπάρχει ένας σωρός με σπασμένα θρανία, απομεινάρι από την τελευταία κατάληψη. Στον τοίχο ένα καινούριο σύνθημα. Το έχουν γράψει Αεκτζήδες και βρίζουν τους Ολυμπι-

ακούς. Ή μήπως το αντίστροφο; Ο Μανιαδάκης τής το εξήγησε, αλλά το έχει ξεχάσει.

Ένα πέραςμα από το καπνιστήριο πριν χτυπήσει το κουδούνι. Η Βίβιαν είναι φυσικά εκεί. Το μωβ μαλλί της ξεχωρίζει από μακριά. Όπως ξεχωρίζει και η ίδια η Βίβιαν από τον όγλο των ατόμων με τα οποία έχει συνυπάρξει η Αλεξάνδρα στη μαθητική της καριέρα. Εννοείται πως όλα τα υπόλοιπα παιδιά μισούν τη Βίβιαν, ίσως γιατί έχει μονίμως ένα προκλητικό στυλάκι και νιώθεις ότι πασχίζει πάντα να σε τσιτώσει. Και της Αλεξάνδρας τής τη σπάει αυτό. Όμως την ίδια στιγμή το βρίσκει αφάνταστα ωραίο. Ίσως γιατί θα ήθελε να το είχε και η ίδια αλλά δεν τολμά.

«Ωραίο το μπουφανάκι» λέει η Βίβιαν μόλις τη βλέπει, φυτώντας τον καπνό στη μούρη της. (Το ξέρει ότι την τσαντίζει, αλλά εξακολουθεί να το κάνει.) «Πού το βρήκες; Θα μου το δανείσεις αύριο το βράδυ;»

«Αύριο δε γίνεται».

«Γιατί;»

«Έχω να πάω κάπου».

«Πού;»

«Κάπου».

«Θέλεις να σου κάνω άλλη μία τρύπα;»

«Τώρα;»

«Αν θέλεις. Έχω φέρει σκουλαρίκι».

«Δεν προλαβαίνουμε. Σε λίγο χτυπάει».

«Ρε, ας μην μπούμε πρώτη ώρα».

«Ξέχνα το. Στέλνουν email στους γονείς».

«Είσαι τελείως πρόβατο, Αλεξάνδρα. Εγώ έχω δάλει το δικό μου email».

«Ναι, αλλά η μάνα σου είναι άσχετη μ' αυτά, ενώ η δική μου...»

«Είναι ινφλουένσερ, σωστά. Πού έχεις να πας αύριο;»

«Κάπου».

«Πού;»

«Στο σπίτι μας φίλης».

«Τι φίλης;»

«Οικογενειακής».

«Την αγαπάς πιο πολύ από εμένα;»

«Στην Πετρούπολη μένει».

«Έχεις το Instagram της;»

«Δεν έχει Instagram. Είναι λίγο, ξέρεις...»

«Πώς τη λένε;»

«Κασσιανή».

Δε θέλει να της δώσει το μπουφάν. Ντρέπεται γι' αυτό, η Βίβιαν της δίνει πάντα όποιο ρούχο τής αρέσει. Και της φτιάχνει αφρικανικά κοτσιδάκια όποτε το θελήσει και της έχει σταθεί όσο κανένα άτομο, μέσα και έξω από το σχολείο. Όμως δε θέλει να της το δώσει, έχει πεισμώνσει. «*Είσαι κακιά, αδιαφορείς για τον πόνο του πλησίον σου*» της είχε πει κάποτε η μάνα της. Βέβαια, η Βίβιαν δεν έχει κανέναν φοβερό πόνο, δε θα πάθει και τίποτα αν δε φορέσει το μπουφανάκι. Αλλά και πάλι...

«Καλά, εντάξει, θα σου το δώσω».

ΤΑ ΒΙΝΤΕΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΕΡΙ δεν έχουν και κάποια φοβερή πρωτοτυπία. Μόδα, συμβουλές για σχέσεις και μακιγιάζ, unboxing, αστεία challenges, ταξίδια σε ευρωπαϊκές πόλεις, γυμναστική, απρόσμενες ερωτήσεις σε περαστικούς στον δρόμο, συναντήσεις με άλλους γιουτιούμπερς, μαγειρέματα, βίντεο από τα events στα οποία την καλούν ή διοργανώνει η ίδια... Ουσιαστικά, κάνει ό,τι κάνουν οι πάντες στο YouTube και το TikTok: αντιγράφει οτιδήποτε πιστεύει ότι θα της φέρει περισσότερα views και νέους ακόλουθους.

Τότε, γιατί ο Μάξιμος κόλλησε μαζί της; Γιατί βλέπει δέκα φορές το κάθε της βίντεο; Γιατί μπαينوθαίνει στο Instagram της και κοιτά ξανά και ξανά τις ίδιες φωτογραφίες; Θεωρητικά δεν ανήκει στο τάργκετ γκρουπ της. Δεν είναι κορίτσι 10-16 ετών (η βασική ομάδα των φαν της), αλλά ούτε και κανένα από τα αγόρια που μπαίνουν στο κανάλι της μόνο και μόνο επειδή είναι κουκλάρα ή για να την κραξουν όταν αρχίζει τα φεμινιστικά της.

Έχει καταλήξει στο ότι ευθύνεται ο ήχος της φωνής της. Το αστείο ύφος που παίρνει όταν αυτοσαρκάζεται. Τα μάτια της όταν την πιάνουν οι μελαγχολίες της. Οι μικρές ρυτίδες που εμφανίζονται δίπλα στα χείλη της όταν χαμογελά ή όταν τσιρίζει «Hallo, κόσμε!» – έτσι ξεκινούν όλα της τα βίντεο. Οκέι, είναι όμορφη η Μις Έρι, δεν υπάρχει αμφιδο-